

Stykke. Jeg kan ikke indse, at de Grunde, der bleve anførte imod den, have nogen syn-berkelig Vægt. Der blev anført derimod, at da man nu her i Landet ikke bruger andre Konserveringsmidler end Kogsalt, er det nu overmaade let ved en Lov at bestemme, at der ikke maa bruges andet, hvorimod det paa et senere Stadium, naar man var begyndt at bruge andre Stoffer, vilde være overordenlig vanskeligt at gennemføre et saadant Forbud. Men det er dog klart nok, at hvis man i England forbyder andre Midlers Anvendelse, vil enhver, som har med Smør at gøre, ogsaa nok indse, at det vil være absolut nødvendigt for os og andre smørproducerende Lande ogsaa, at udstede et saadant Forbud; det vil man saa ogsaa strafs gøre, og derved opnaar man alt, hvad man ønsker. Jeg tror, at ved Bedtagelsen af en saadan Bestemmelse ville alle de interesserede Parter kunne staa sig. — Jeg kunde endelig tænke mig, at man, hvis man vil beholde § 10's første Stykke, hvad jeg formoder, man vil, saa dog kunde tilføje følgende — altsaa i Slutningen af Stykket: „medmindre saadan Til sætning paa en for Køberens iøjnefaldende Maade er angivet.“ — Efter hvad jeg her har sagt, skal jeg anbefale det høje Ting at lade § 10, første Stykke udgaa; men jeg har ikke det aller mindste Haab om, at min Henstilling vil blive tagen til Følge, efter hvad der foregik heroppe i Fjor. Jeg skal derfor ogsaa afholde mig fra at stille noget egentligt Ændringsforslag i den Henseende, men skal blot udtale, at den kjøbenhavnske Handelsstand, navnlig Smørhandlerne, føle sig ganske overordenlig brøstholdne ved denne Bestemmelse, og at de paa det bestemteste fastholde den Mening, at naar denne Bestemmelse bliver en Del af Loven, vil den medføre langt skadeligere Virkninger, end ærede Medlemmer tænke sig.

Jeg skal dernæst omtale § 17, hvor jeg synes, at der er indkommet forfælskelige ret uheldige Bestemmelser. For det første synes det mig noget mærkeligt, at der staar: „De lovstridige Varer konfiskeres derhos, og det ved Salget indkomne Beløb o. s. v.“ Der er Tale om en Vare, der ikke maa forhandles her, og som konfiskeres, og alligevel sælger man den! Blot den Omstændighed, at en Vare bliver konfiskeret paa Grund af sin Sundhedsfarlighed, bevirker, at den derved bliver ustadelig og kan sælges og nydes her i Landet! — Dernæst er der en anden Bestemmelse, som jeg har særdeles meget imod. Det er den, at en Tredjedel af Salgssummen tilfalder Angiveren. Jeg tror, at den vil opfostrer en Stab af ligesom professionelle Angivere, da der kan være Spørgsmaal om ganske

overordenlig store Gevinster for saadanne Folk, og jeg synes ikke, at den Tanke er videre opbyggelig. — Dernæst staar der i 5te Stykke: „Den, der modtager indført Smør, Margarine o. s. v.“ Hertil er der slet ikke føjet nogen Begrænsning. Enhver privat Mand, der modtager en Fustage ulovligt Smør i sit Hus til Fortæring, kommer under Ansvar efter Loven og skal anmeldes det for Politiet og kan risikere at blive straffet og saa Varen konfiskeret. Jeg tror nu ikke, det er Meningen, men det staar der med rene og klare Ord, som man aldeles ikke kan komme fra. — Det sidste Stykke er en Bestemmelse, som Folketinget har bragt ind i Lovforslaget. Det er dog en lille Trøst at vide, at en Mand derefter i alt Fald kan haabe paa, at Landbrugsministeren vil lade Maade gaa for Ret. Det er i Grunden ogsaa det eneste, som forklarer, at det overhovedet kan ske, at den konfiskerede Vare kan sælges. Thi hvis denne Tilføjeelse ikke havde været der, og den var der ikke i Fjor, vilde det være aldeles umuligt at sælge en konfiskeret Vare. Nu kan, som sagt, Landbrugsministeren give Tilladelse til det. Endvidere staar der, at Varen kan „under fornøden Kontrol enten udføres eller afhændes umiddelbart til Forbrug her i Landet.“ Dette kan jo lade sig gøre, naar der er Tale om nogle Bøtter eller Fustager, men hvis det er et større Parti til en 20—30,000 Kroners Værdi, kan man ikke saa godt afhænde det umiddelbart til Forbrug. — Endelig skal jeg bemærke, at der kan fremkomme meget stødende Forhold, f. Eks. naar en Købmand i Finland sender et stort Parti Smør, der ikke er overensstemmende med Lovens Forskrifter, med et dansk Dampskib her til Kjøbenhavn til videre Besørgelse til England, og det bliver lagt her op en Dag eller to, før at omlooses, og saa en af de ved denne Lov opklædte habile Angivere anmelder det, og Smørret bliver underløst og befundet lovstridigt, da kan det konfiskeres og sælges til Fordel for Kommunen og Angiveren. Men hvad tror man, at den stakfels Mand i Finland vil mene om os her, som tager hans Smør? Han har ingen Anelse om, at han har gjort noget ulovligt, han kan jo ikke kende vore Love; han maa synes, at det er højt mærkværdige Love, vi have, som give Ret til at udplyndre aldeles uskyldige Mennekster. — Det er disse Bemærkninger til § 17, jeg har villet tillade mig at fremsætte. Muligvis vil jeg paa et senere Stadium fremkomme med Ændringsforslag til denne Paragraf.

Landbrugsministeren (Sehested):

Det ærede 3dje Medlem for 2den Kreds